

4. / 4. 1956.

LEKSER
for
SABBATSKOLEN

Fjerde kvartal 1956

Emne:

N Ø D V E N D I G H E T E N   A V

Å   F O R B E R E D E   S E G

(Forts.)

Utgitt av
Syvendedags-Adventistsamfunnet
Reformasjonsbevegelsen

NB! Husk at sabb.skolekoll. går til Gen.konf. i dag!

14. lekse: Sabbaten, 6. oktober 1956

En forberedelse gikk forut for bergpredikenen.

1. Hva la Frelseren stadig vekt på for 2000 år siden? Overfor hvem bruker han samme fremgangsmåte også i dag ved sin gode Hellige Ånd? Mark. 9,31 første del.

Anmerk.: "Tiden var kommet da disiplene, som hadde vært i nærmest berøring med Kristus, skulle forene seg mere direkte med ham i hans gjerning, forat disse store menneskeskarer ikke skulle vedbli å være overlatt til seg selv som får uten hyrde... Men villedte av rabbinernes lære hyldet også de den alminnelige utbredte forventning om et jordisk rike. De kunne ikke forstå Jesu handlinger. De hadde allerede følt seg foruroilig og besværet over at han ikke gjorde noe forsøk på å styrke sin egen sak ved å sikre seg prestenes og rabbinernes støtte, og over at han intet gjorde for å opprette sin myndighet som en jordisk konge. Der måtte ennå utføres et stort verk for disiplene, innen de var skikket til å varetta det hellige verv som ville bli overlatt til dem når Jesus for opp til himmelen." Fra Naturens Talerstol, s.13-14.

2. Hva nød disiplene godt av? Hva viste de? ( ) hva bør vi også stadig råde over for ikke å fortvile i tunge stunder? Joh. 15,9; 1.Kor. 13,13.

Anmerk.: "Allikevel hadde de latt seg påvirke av Kristi kjærlighet, og selv om de var sendrektige til å tro, så kunne Jesus dog i dem se menn som han kunne oppdra og opplære til sitt store verk." Samme, s.14.

3. Hvilken vei var så forberedt? Es.57,14 første del, vers 15.

Anmerk.: "Og da de nå hadde vært sammen med ham lenge nok til i noen grad å være blitt stadfestet i troen på hans guddommelige misjon, og han også overfor folket hadde avlagt beviser på sin kraft, som de ikke kunne dra i tvil, var veien beredt for en erklæring vedrørende hans rikes grunnsetninger som ville hjelpe dem til å forstå dets sanne natur." Fra Naturens Talerstol, s.14.

4. Hva gjorde Jesus natten før? Luk. 6,12.

Anmerk.: "Ene på et berg i nærheten av Genaretssjøen hadde Jesus tilbrakt hele natten i bønn for disse utvalgte menn. Ved daggry kalte han dem hen til seg, og under bønn og belæring la han sine hender på dem til velsigelse og utvalgte dem således til å arbeide i evangeliets sak. Derpå fulgte han med dem ned til sjøbredden, hvor en stor mengde mennesker allerede i den tidlige morgenstund var begynt å samles." Samme, s.14.

5. Hvilken plass valgte Jesus til bergpredikenen?

Anmerk.: "Da den smale strandbredd ikke engang avgav ståplass innenfor hørevidde til alle som ønsket å høre ham, gikk Jesus nå foran dem tilbake til bergskråningen. Ankommen til et jevnt sted, som utgjorde en bekvem samlingsplass for den store skare, satte han seg i gresset, og disiplene og mengden fulgte hans eksempel." S.17.

D. Hva ventet både disiplene og folket på denne begivenhetsrike morgen? Ble de skuffet i sine forhåpninger?

Anmerk.: "Med en følelse av at noe mere enn alminnelig kunne ventes, hadde disiplene samlet seg omkring deres Mester. Etter de begivenheter som hadde funnet sted om morgenen, næret de den sikre forvissning at der nå ville fremkomme en kunngjøring angående det rike som de håpet han snart ville opprette. En følelse av forventning besjelet også forsamlingen, og begjærlige ansik-

ter vidnet om den dypeste interesse. Mens de satt der på den grønne bergskråning, ventende på å høre den guddommelige lærers tale, fyltes deres hjerter med tanker om fremtidig storhet. Der var skriftlærde og fariseere som så fremad til den dag da de skulle herske over de forhatte romere og besidde det store verdensrikets rikdom og glans. De fattige bønder og fiskere håpet å høre en forsikring om at deres elendige hytter, den knappe føde, det slitsomme liv og frykten for nød og savn skulle ombyttes med rike palasser og makelige dager. I stedet for den ene grove kløning som de brukte om dagen, og deres teppe om natten håpet de at Kristus ville gi dem deres erobrerers praktfulle og kostbare drakter. Alle hjerter ble gjennomstrømmet av det stolte håp at Israel snart skulle bli hedret i alle nasjoners påsyn som den av Herren utvalgte, og at Jerusalem skulle opphøyes til hovedsete i et verdensrike." Samme bok, s. 17-18.

.....

15. lekse, Sabbaten, 13. oktober 1956.

Den første saligprisning.

1. Hvordan lød hans første store lære? Matt.5,3.
2. Hvem åpnet tilhørerne sine hjerter for skjønning? de først ble skuffet i sine jordiske forventninger?

Anmerkning.: "Som noe merkelig og nytt lyder disse ord for den undrende skare. En sådan lære er forskjellig fra alt hva de noen sinne har hørt av prest eller rabbiner. De finner intet deri som kan smigre deres stolthet eller gi næring til deres ærgjerrige forhåpninger. Men den nye lærer har en kraft med seg som holder dem i spenning. Den guddommelige kjærlighets ynde strømmer ut fra ham likesom vellukt fra blomsten. Hans ord faller som regn på den nyslåtte eng, som dråper der væ-

ter jorden'. Alle føler instinktmessig at her står de overfor en som leser sjelens hemmeligheter, men dog kommer dem nær i øm medlidenhet. Deres hjerter åpnes for ham, og idet de hører hans tale, åpenbarer den Hellige Ånd for dem noe av betydningen av den undervisning som menneskene til alle tider står i så stort behov av å lære." Fra Nat.Talerstol, s.19-20.

3. Hva trodde og følte de religiøse ledere på den tid? Luk. 18.11.
4. Og i dag? Finnes det ikke en stor mengde av dem nå også, og særlig blandt hvem? Burde vi ikke alvorlig prøve oss selv heri? Åp. 3,17.12.
5. Var det ikke blandt den store mengde noen som oppriktig virkelig følte seg åndelig fattige, likesom tolleren i lignelsen? Luk. 18, 13-14.

Anmerkning.: "Men i den skare som omgav Jesus, var der noen som hadde en forståelse av deres åndelige fattigdom... Således var der også i den skare som nå var samlet omkring ham på berget, noen som overfor hans renhet følte at de var elendige og jammerlige og fattige og blinde og nakne, og de lengtet etter Guds nåde som 'er åpenbart til frelse'. Hos disse vakte Kristi innledende ord håp; de så at Guds velsignelse også nådde til dem." Samme, s.20.

6. Hva bør vi alle alvorlig lengte etter og daglig be Herren om? Matt. 5,3; Åp.3,17 siste del.

Anmerkning.: O, måtte vi dog føle oss åndelig fattige! Det er jo den første betingelse for å få adgang til Guds rike når Frelseren snart kommer i himmelens skyer. Vi som reformasjonsbevegelse bør daglig tilegne oss dette karaktertrekk. Det betyr den endelige seier over "jeget".

7. Hvem forkastet av den grunn dette underfulle budskap fra himmelen? Hvordan står det til

med oss? Har vi lov til å forbigå dette og således forkaste himmelen og det evige rike som tilbys oss?

Anmerkn.: "Jesus hadde rakt velsignelsens beger til dem som følte at de var rike og hadde overflod og fattedes intet, og de hadde vendt seg hånlige bort fra denne nådens gave. Den som føler seg sunn, som synes at han er noenlunde god, og er tilfreds med sin tilstand, vil ikke søke etter å bli delaktig i Kristi nåde og rettferdighet. Den hovmodige føler ingen trang og lukker derfor sitt hjerte for Kristus og de store velsignelser han kom for å gi. En sådan har ingen plass for Jesus i sitt hjerte." Sam.bok s.21.

8. Hvem kan ikke motta den første saligprisning? Hvorledes kan han ikke be? Hebr. 11,6.

Anmerkn.: "De som er rike og aktverdige i deres egne øyne, ber ikke i tro og mottar ikke Guds velsignelse. De føler seg mette og går tomhendt bort. De derimot som vet at de umulig kan frelse seg selv, og at de ikke kan utføre noen rettferdig gjerning, forstår å skatte den hjelp som Kristus kom for å yde. Disse er de fattige i Ånden som han kaller salige." Samme, s.21.

.....

16. lekse: Sabbaten, den 20. oktober 1956.

Ingen bør tenke for høyt om seg selv

1. Hva fører vår tidsånd med seg da det er så meget av granskning, kunnskap og man tror seg å vite alt så meget bedre? Er slike kalt til å få del i den første saligprisning som betyr alt for oss? 1.Kor. 1,26-29.

Anmerkn.: "Om de fattige i ånden sier Jesus at 'himlenes rike er deres'. Dette rike er ikke, således som Kristi tilhørere hadde håpet, et himmel og jordisk herredømme. Kristus var i ferd

med å åpenbare for menneskene sin kjærlighets, sin nådes og sin rettferdighets åndelige rike. Messiasrikets fanemerke er likheten med Menneskesønnen. Hans undersætter er de fattige i ånden, de saktmodige, de som forfølges for rettferdighets skyld. Himlenes rike er deres." S.22.

2. Bør vi forsage om den første salighetsprisning ennå ikke fullstendig er blitt vår? Jak. 5,7-8.

Anmerkn.: "Uten ennå å være fullført er dog verk begynt i dem som vil gjøre dem 'dyktige til å få del i de helliges arvelodd i lyset'." Samme bok, s.22.

3. Hva får vi av Frelseren når vi blir klar over den store fattigdom i vårt vesen? 2.Kor.12,9.

Anmerkn.: "Alle som har en forståelse av deres dype sjelelige fattigdom, som føler at de ikke har noe godt i seg selv, kan finne rettferdighet og styrke ved å se hen til Jesus." S.22.

4. Hvilken hjertelig innbydelse fra vår kjære Frelser gjelder særlig dem som er "fattige i ånden"? Matt. 11,28-30.

Anmerkn.: "Han sier: 'Kom hit til meg, alle I som strever og har tungtå bære.' Han byder oss ombytte vår fattigdom med hans nådes rikdom. Vi er ikke verdige til Guds kjærlighet; men Kristus, vårt pant, er verdig, og han er fullkommen dyktig til å frelse alle som kommer til ham. Hva vår tidligere erfaring enn måtte ha vært, og hvor nedslående våre nåværende forhold enn kan virke, så vil vår medlidende Frelser, dersom vi går til ham med all vår svakhet, hjelpeløshet og fortvilelse, komme oss i møte, mens vi ennå er langt borte, slynge sine kjærlige arme omkring oss og iføre oss sin rettferdighets kappe. Han fremstiller oss for Faderen, iført hans egen karakters hvite klædning. Han taler vår sak hos Gud, sigende: 'Jeg har stilt meg i synderens sted. Se ikke på dette villfarende barn, men se på meg!' Dersom

Satan taler høyt imot våre sjeler, anklager oss for synd og krever oss som sitt bytte, så taler Kristi blod med ennå større kraft." S. 22-23.

5. Hvordan ser det ut i hjertet til et Guds barn som er fattig i ånden? 1.Joh. 1,9; Matt.4,17.

Anmerk.: "Hvem Kristus tilgir, gjør han først botferdig..." Samme bok, s.21.

6. Hvem er det som i Jesu navn frembringer overbevisning om synd? Joh. 16,13.

Anmerk.: "... Og det er den Hellige Ånds gjerning å overbevise om synd. Den hvis hjerte er blitt påvirket og overbevist av Guds Ånd, innser at der intet godt er hos ham selv. Han ser at alt hva han har gjort, er besmittet av selvet og synden. Lik den arme toller står han langt borte og våger enn ikke å løfte blikket opp mot himmelen, idet han roper: 'Gud! vær meg synder nådig!' En sådan er salig. Det er tilgivelse for den botferdige." Side 21.

7. Med hva ville vi allerede være blitt vederkveget som menighet hvis vi alle hadde vært fattige i ånden? Hva ville Herren ha skjenket oss? Ap.gj. 2,1-4; Esek. 36,26-27.

.....

17. lekse: Sabbaten, 27. oktober 1956.

Den annen saligprisning.

1. Hvilken saligprisning kan også bli deres som har fått del i den første? Matt. 5,4.

2. Hvilken sorg dreier det seg om her? Jak. 4,8-10.

Anmerk.: "Den sorg som omtales her, er hjertets oppriktige sorg over synden. Jesus sier:

'Når jeg blir opphøyet fra jorden, skal jeg dra alle til meg.' Den som dras, så at han ser Jesus opphøyet på korset, vil være klar over menneskets syndighet. Han forstår at det er synden som hudstrøk og korsfestet herlighetens Herre. Han ser at skjønt han er blitt elsket med en usigelig kjærlighet, så har hans liv vært en uavbrutt rekke av utakknemlighet og gjenstridighet. Han har forlatt sin beste venn og misbrukt himmelens dyrebareste gave. Han har korsfestet seg Guds Sønn på ny og atter gjennomstukket det blødende hjerte. Han er skilt fra Gud ved et syndesvelg som er både bredt og sort og dypt, og han sørger med et sønderbrutt hjerte." Samme, s.23-24.

3. Hva er en særskilt nåde fra Gud? Hvorfor lar han oss bli klar over vår skyld? Hos.5,15;6,1.

Anmerk.: "Gud åpenbarer for oss vår skyld, forat vi kan fly til Kristus og ved ham bli befridd for syndens trelldom og glede oss i Guds barns frihet. I sann botferdighet kan vi komme til korsets fot og der kaste våre synder av... Sådan sorg "skal trøstes". Side 24.

4. Hvorfor tillater Gud ofte så megen sorg i vårt liv? Rom. 8,17-18.28; 2.Kor. 1,5-7.

Anmerk.: "Frelserens ord rummer et trøstens budskap til dem som lider trengsel eller tap. Våre sorger vokser ikke opp av jorden. 'Det er ikke av hjertet' at Gud 'plager og bedrøver menneskenes barn'. Når han sender prøvelser og trengsler, så er det 'til vårt gavn, for at vi skal få del i hans hellighet'. Når prøvelsen som synes oss så bitter og så svær å bære, mottas i tro, så vil den bli til velsignelse. Det grusomme slag som tilintetgjør jordiske gleder, vil bli et middel til å vende våre blikk mot himmelen. Hvor mange det er som aldri ville ha lært Jesus å kjenne, om ikke sorg hadde ledet dem til å søke trøst hos ham!" Side 24-25.

5. Hva kan vi betrakte prøvelsen som? Jak. 1,12.

Anmerk.: "Livets prøvelser er Guds tjenere, hvis oppgave det er å fjerne det urene og det ujevne i vår karakter. Deres tilhugning, tilpassning og meisling, deres arbeide med å glatte og polere er en smertefull prosess. Det er hårdt å bli trykket ned mot skiven under tilslipningen; men når stenen har gjennomgått alt dette, så er den beredt til å fylle sin plass i det himmelse tempel." Samme bok, s.25.

6. Når vi finnes verdige til å lide meget, hvilket gledelig tegn kan denne tilsynelatende sørgelige tilstand betraktes som? 2.Tess. 1, 3-5; Luk. 21,36.

Anmerk.: "Mesteren legger ikke et så omhyggelig og grundig arbeide på unyttig materiale. Kun hans dyrebare stener tilslipes etter palasets stil. Herren vil virke for enhver som setter sin lit til ham. Den trofaste vil vinne herlige seire, erholde dyrebare lærdom og høste kostelige erfaringer." Samme bok, s.25-26.

.....

18. lekse: Sabbaten, 3. november 1956

Aldri alene

1. Hvordan går det oss når vi gjør hva? Matt. 28,20; 2.Tim. 2,5.

Anmerk.: "Vår himmelske Fader glemmer aldri dem som er blitt rammet av sorg. Da David steg opp på Oljeberget, leser vi at 'han gikk gråtende opp, og hans hode var tilhyllet, og han gikk barfotet'. Men Herren så til ham i nåde. David var iført sekk, og samvittigheten plaget ham. Det utvortes tegn på ydmykelse vidnet om hans anger. Med tårer og sønderbrutt hjerte fremla han sin sak for Gud, og Herren forlot ikke sin tjener." Samme bok, s.26.

2. Når er Herren oss mest nær? Salm. 34,19.

Anmerk.: "Aldri var David mere dyrebare for kjærlighetens Gud, enn da han med en nagende samvittighet og for å redde livet flyktet for sine fiender, som var blitt egget til opprør av hans egen sønn. Herren sier: 'Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg; vær derfor nidkjær og omvend deg!'" Samme, s.26.

3. Hva gjør Kristus med et angstfullt hjerte? Hva vil en sjel som virkelig er i trengsel, på sin side gjøre? Hva er bedre enn offer? 5.Mos. 4,29-31; Salm. 51,19.

Anmerk.: "Kristus oppløfter det botferdige hjerte og foredler den sørgende sjel..." S.26.

4. Hva vil Jesus gjøre med oss og av oss på denne måte? Es. 58,14; Åp. 3,20.

Anmerk.: "Kristus oppløfter det botferdige hjerte og foredler den sørgende sjel inntil den blir hans bolig." Side 26.

5. Hvem aner Guds barn som oftest å stå bak en vanskelighet eller prøve? Hva burde vi aldri glemme selv om mange ting stammer fra fienden? 2.Mos. 20,2; Salm. 89,14; Salm.91.

Anmerk.: Gud står over alt. Han tillater sjelefienden bare det som tjener til vårt beste. "Hvor mange det er av oss som i trengselens stund tenker som Jakob! Vi tror at det er en fiendes hånd, og i mørket kjemper vi i blinde, inntil vi har oppbrukt våre krefter, uten å finne trøst eller befrielse. Den guddommelige berøring da dagen var ved å bryte frem, åpenbarte for Jakob at det jo var paktens engel han hadde kjempet med, og gråtende og hjelpeløs kastet han seg i den evige kjærlighets favn for å erholde den velsignelse som hans sjel higet etter." Samme, s.26-27.

6. Vi skulle ikke glemme at vi tilhører hvilket

folk? Hvilken egenskap må vi ubetinget lære i dag midt i vanskelighetene og lidelsene, så den virkelig kan bli vår eiendom før det blir "for sent"? Åp. 14,1.12 første setning.

7. Hva bør vi aldri bli uansett hvor store vanskelighetene, lidelsene, forfølgelsene og trengslene enn måtte være? Hvordan bør vi være under disse ting? 1.Kor. 16,13-14.

Anmerkn.: "Også vi må lære å forstå at prøvelser er gavnlige, lære ikke å akte Herrens refselse ringe eller forsage når vi tuktes av ham. Valig er det menneske Gud refser... Han sårer, og han forbinder; han slår, og hans hender læger." Samme bok, side 27.

.....

19. lekse: Sabbaten, 10. november 1956.

Vanskeligheter, lidelse og trengsel frelser,
===== falsk lykke fører til død =====

1. Hva bevirker en trengsel som mottas uten å knurre? 2.Kor. 4,17-18.
2. Hva kaller Bibelen en trengsel som mottas med takknemlig hjerte? Hva virker den, og hva vil vi gjøre, så vidunderlig er dens virkning? 2.Kor. 7,10.
3. Hva sier Bibelen om en annen slags sorg? Hva virker den og hvorfor? 2.Kor. 7,10 siste del.

Anmerkn.: Når vi er gudfryktig bedrøvet over en eller annen ting, så skjer dette bare fordi vi erkjenner vår egen skyld, fordi vi vil forbedre oss og ikke mere vil falle i samme feil eller synd. Vi er bedrøvet, fordi vi ser at vi ennå ikke er det vi burde ha vært i henhold til Bibelen og vidnesbyrdene; bedrøvet fordi vi ønsket større fremgang i Guds sak og verk; bedrø-

vet i samme forstand som Esek. 9. kap. Verdens bedrøvelse derimot er egoisme. Den fører menneskene til fordervelse. Når menneskene må gi fra seg noe, når de ikke oppnår sine ønsker og hensikter eller ikke kan få tilfredsstillet sine lidenskaper, så blir de uvillige, knurrende og verdslig bedrøvet. En sann kristen må komme dit hen at han må frigjøre seg fra alle syndige ønsker uten derved å knurre eller bli bedrøvet, og feste blikket på det kommende, herlige Kristi rike. Takknemlig mottar han alt av Guds hånd, vitende at alt må tjene ham til det beste, og at hans store fører, Kongen i det fremtidige Guds rike, står over alt, også over lidelse, trengsel og bedrøvelse.

4. Hvor mange trengsler vil Herren alltid frelse oss av, når vi er stille og takknemlige? Job 5,17-19.

Anmerkn.: " 'I seks trengsler skal han redde deg, og i den syvende skal intet ondt røre deg.' Til enhver som er såret, kommer Jesus med lægedom. Lidelse, smerte og følelser av tap, som vi har lidt, kan forsøtes ved dyrebare tilkjenne-givelser av hans nærværelse." Samme, s.27.

5. Hva har Gud ikke behag i? Hvilken himmelsk forrett har vi? Fil. 4,4.

Anmerkn.: "Gud ønsker ikke at vi vedblivende skal hengi oss til stum sorg eller gå med sårede, sønderknuste hjerter. Han vil at vi skal se opp og beskue hans kjærlighetsfulle åsyn." S.27.

6. Hos hvem står vår kjære Frelser? Mark. 4,37-41.

Anmerkn.: "Frelseren står ved siden av mange, hvis øyne er så fordunklet av tårer at de ikke kan se ham. Han lenges etter å gripe våre hender og etter at vi skal se hen til ham i enfoldig tro og tillate ham å veilede oss. Hans hjerte er opplatt for våre smerter, våre sorger og

våre prøvelser. Han har elsket oss med en evig kjærlighet og omgitt oss med miskunnhet. Vi kan forlate oss på ham og tenke på hans miskunnhet den ganske dag." Samme bok, s.27.

7. Hva må vi lære? 1.Pet. 5,7.

Anmerk.: "Han vil løfte sjelen ut over dagens sorger og besværligheter og opp til fredens regioner." Samme, s. 27.

8. Hvorledes kan vi seire over alt? 1.Joh.5,4.

Anmerk.: "Betenk dette, du sorgens og lidensens barn, og gled deg i håpet! 'Dette er den seier som har overvunnet verden, vår tro.'" Samme, s. 27.

9. Hvilken sorg har Herren behag i?

Anmerk.: "Salige er de som gråter med Jesus av medlidenhet med verden i dens sorg og i sorg over synden! En sådan sorg skyldes ingen egenkjærlige hensyn. Jesus hadde sorg og gjennomgikk en sjeleangst så stor at intet sprog formår å uttrykke den. Menneskenes overtredelser sønderlet og knuste hans ånd." S. 27-28.

.....

20. lekse: Sabbaten, 17. november 1956

Salige er de saktmodige

1. Hvilken annen gave fra himmelen vil de motta som er fattige i ånden og som tålmodig har utholdt sorg og trengsel? Matt. 5,5.

2. Hvordan skal saligprisningene oppfattes med hensyn til rekkefølgen?

Anmerk.: "Saligprisningene følger i deres forløp en gradvis utvikling i den kristnes erfaring. Den som har innsett sin trang til Kristus, den som har sørget over synden og har sittet hos Jesus i trengselens skole, vil lære sakt-

modighet av den guddommelige lærer." S.29.

3. Ble denne guddommelige karakteregenskap verdsatt i gammel tid? Matt. 5,38.

Anmerk.: "Tålmodighet og mildhet under forurettelse var ikke trekk som sto høyt i kurs hverken hos hedningene eller hos jødene. Da Moses, drevet av den Hellige Ånd, uttalte at han var den mest saktmodige mann på jorden, så erklærte han seg for å være i besiddelse av en egenskap som av folket på hans tid ikke ble betraktet som en anbefaling, men derimot som noe der måtte vekke medynk eller forakt. Men Jesus setter saktmodighet som en av de første egenskaper som gjør en skikket til hans rike. Hans liv og karakter er en åpenbarelse av det guddommelig skjønne ved denne kostelige dyd." S.29.

4. På hvilken måte åpenbarte Jesus saktmodighet?

Anmerk.: "Jesus, som var avglansen av Faderens herlighet, holdt det ikke 'for et rov å være Gud lik, men fornedret seg selv, idet han tok en tjeners skikkelse på'. Han var villig til å gjennomgå alle livets beskjedne erfaringer og vandret iblandt menneskenes barn, ikke som en konge der krevde hyldest, men som en hvis misjon det var å tjene andre. Hans ferd var blottet for ethvert preg av skinnhellighet og kold strenghet. Verdens Frelser hadde en natur som var høyere enn englenes; men til hans guddommelige majestet var knyttet en saktmodighet og ydmykhet som drog alle til ham." S.29-30.

5. Hva kom aldri til syne hos Frelseren? Joh. 16,13 annen del.

Anmerk.: "Frelseren uttømte seg selv, og i intet av alt det han gjorde, kom selvet til syne. Alle ting underordnet han Faderens vilje. Da hans misjon på jorden var ved å skulle avsluttes, kunne han si: 'Jeg har herliggjort deg på

jorden, idet jeg har fullbyrdet den gjerning som du har gitt meg å gjøre.' Og han byder oss: 'Lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet.' 'Vil noen komme etter meg, han fornekte seg selv; la selvet bli styrtet fra tronen og ikke lengere herske over sjelen. Den som betrakter Kristus i hans selvfornektelse og saktmodighet, vil måtte si som Daniel uttalte, da han så en lik en menneskesønn: 'Jeg så helt ille ut.' Den uavhengighet og selvoverhøyhet som vi roser oss av, fremtrer da i all deres avskyelighet som kjennetegn på at vi er Satans trellar." Samme bok, s.30.

6. Hva er den menneskelige natur alltid rede til? Jak. 4,1.

Anmerkn.: "Menneskenaturen kjemper alltid for å komme til uttrykk og er rede til strid; men den som lærer av Kristus, har frigjort seg for selvet, for stolthet, for lyst til å være den største, og der hersker stillhet i sjelen. Man stiller seg til den Hellige Ånds rådighet. Da er det oss ikke maktpåliggende å inneha den høyeste plass. Vi føler ingen trang til å trenge og skubbe oss selv frem for å bli sett; vi føler at vår høyeste plass er ved Frelserens føtter." Fra Naturens Talerstol, s. 30.

7. Hvis vi virkelig vil være saktmodige, hvilken betingelse er det for å få adgang til Guds rike, hvem må vi stadig se på? Hebr. 12,2.

Anmerkn.: "Vi ser hen til Jesus og venter på at hans hånd skal føre oss og hans røst lede oss. Apostelen Paulus hadde hatt denne erfaring, og han sier: 'Jeg er korsfestet med Kristus; allikevel lever jeg, dog ikke jeg mere, men Kristus lever i meg; og hva jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i Guds Søns tro, som elsket meg, og gav seg selv hen for meg.'" Samme bok, s. 30-31.

8. Hvordan blir det når vi mottar Kristus som blivende gjest i oss? Fil. 4,7.

Anmerkn.: "Når vi mottar Kristus som en blivende gjest i sjelen, så vil Guds fred, som overgår all forstand, bevare våre hjerter og våre tanker i Kristus Jesus." Samme s. 31.

.....

21. lekse: Sabbaten, 24. november 1956.

Saktmodighet, det største gode

1. Hvem kan lett stjele fra oss dette kostelige gode, saktmodighet, hvis vi ikke tar godt vare på og forøker det? Hva skal ikke besvare oss lenger? Efes. 4,23-24.

Anmerkn.: "Det er kjærligheten til selvet som ødelegger vår fred. Så lenge selvet er helt i live, står vi alltid rede til å verne det mot krenkelse og fornærmelse; men når vi er døde, og vårt liv er skjult med Kristus i Gud, så vil vi ikke ta oss det nær, om vi også blir ringekatt eller tilsidesatt." Samme bok, s.31-32.

2. Hva må vi ubetinget lære om Herren skal utøse sin Ånd over oss i sildigregnet? Hva vil vi da være som døve overfor? Matt.11,29.

Anmerkn.: "Vi vil være døve overfor forsmeldelse og blinde overfor hån og fornærmelse. 'Kjærligheten er langmodig, er velvillig; kjærligheten bærer ikke avind; kjærligheten praler ikke, oppblåses ikke, gjør intet usømmelig, søker ikke sitt eget, forbitres ikke, tilregner ikke det onde; gleder seg ikke over urettferdigheten, men gleder seg ved sannheten; den tåler alt, tror alt, håper alt, utholder alt. Kjærligheten faller aldri bort.'" Samme bok, s.32.

3. Hvilken vedvarende lykke vil bo i våre hjer-

ter hvis vi av hele hjertet streber etter saktmodighet? Lønner det seg å-bytte-børt å bytte bort den himmelske lykke med jordisk lykke? Ordsp. 3,21-26.

Anmerkn.: "Lykke som hentes fra jordiske kilder, er likeså ubestandige som de skiftende omstendigheter; men Kristi fred er varig og bli-vende. Den er ikke avhengig av noen som helst omstendigheter i livet: av jordisk gods eller av venners antall. Kristus er den levende vann-kilde, og den lykke man henter fra ham, kan al-dri svikte." Samme bok, s.32.

4. Hvorledes er det med hvert hus eller hver familie der saktmodighet råder? Hva vekker ikke saktmodighet? Hvorfra kommer all strid? Jak. 4,1-3.

Anmerkn.: "Når Kristi saktmodighet åpenbares i hjemmet, så vil den gjøre dens beboere lykkelige. Den egger ikke til trette, gir intet vredt svar tilbake, men mildner det opprørte sinn og sprer en mildhet om seg som merkes av alle som kommer innenfor dens innflydelse." S. 32.

5. Hva ødelegger utålmodighet, strid og krig ikke bare i menneskenes hjerter, men også med hensyn til forbindelsen med Kristus? Hvilken forbindelse fremstiller derimot saktmodighet, og hva er den i stand til å vedlikeholde? 1.Mos. 28,12.

Anmerkn.: "Hvor den (Kristi saktmodighet) næ-res, gjør den familier her på jorden til en del av den store familie hisset.

6. Hva bør vi ikke gjøre, forat den sanne saktmodighet ikke skal lide noen skade? Hvem vil sørge for vår rettferdiggjørelse selv om det ofte kan bli mange år etterpå? Rom. 12,19.

Anmerkn.: "Langt bedre ville det være for oss å lide under falske beskyldninger enn å påføre

oss selv den tortur å øve gjengjeld mot våre fiender. Hatets og hevners ånd hadde sin opp-rinnelse hos Satan, og kan kun påføre den ondt som nærer den." Fra Naturens Talerstol, s.32.

7. Hva må vi stadig praktisere for å bli i hvem, noe vi alltid burde holde fast ved for ikke å bedra oss selv? Hva er også avhengig der-av? Jak. 3,13.

Anmerkn.: "Ydmykhet i hjertet, den saktmo-dighet som er frukten av at man blir i Kristus, er velsignelsens sanne hemmelighet. 'Han pry-der de saktmodige med frelse.'" Side 32.

8. Hvilket herlig løfte har de saktmodige fått? Hvorledes mistet Adam og Eva det første synd-frie rike? Bare på hvilken måte kan vi vin-ne det tilbake? Hvem fører således menneske-ne inn i krig, revolusjon, opprør og strid, også i det lille? Hva bør en kristen alltid tenke på å gjøre når han kommer i fristelse? Matt. 5,5; 1.Tim. 6,11-12; 2.Tim. 2,25.

Anmerkn.: "De saktmodige 'skal arve jorden'. Det var ønsket om selvopphøyelse som brakte syn-den inn i verden og førte til at våre første foreldre tapte herredømmet over den skjønne jord, som var deres rike. Det er formedelst selvfor-nedrelse at Kristus gjenløser det som således gikk tapt; og han sier at vi skal seire, likesom han seiret. Ved ydmykhet og overgivelse kan vi bli hans medarvinger, når de 'saktmodige skal arve landet'. Den jord som er lovet de saktmo-dige, vil ikke bli lik den nåværende som er for-mørket av forbannelsen og av dødens skygge. ... Der vil ingen skuffelser bli, ingen sorg, ingen synd. Ingen skal si: Jeg er syk. Der blir ingen begravelse, ingen død, ingen skilsmisse, ingen knuste hjerter; men Jesus vil være der, og fren-den vil herske." Samme bok, s.33.

Mine kjære søsken! Nå er det på høy tid at vi jager etter å få Kristi saktmodighet! Gjør vi ikke det nå, vil det snart være evig for sent, for da vil Guds rike for alltid bli lukket for oss som såkalte dårlige jomfruer. Da har alle ofre og anstrengelser på andre områder vært forgjeves! - Gud gi oss saktmodighetens gave og den store velsignelse som følger med den, innbefattende alle Guds hemmeligheter.

.....

22. lekse: Sabbaten, 1. desember 1956

"Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdighet, for de skal mettes."
=====

1. Hva har et sunt naturlig menneske? Hva må også et sant (åndelig sunt) Guds barn ha hvis det til sist vil oppnå hva? Men hva skal skje med dem hvis hunger ikke kan stilles? Matt. 5,6; 5.Mos. 32,24.
2. Hvilken død er den verste? Klag. 4,9.
3. Hvem ble ofte straffet med hungersnød fordi de ikke adlød Guds Ord? Es. 8,21; Klag. 5, 10.
4. Hva hender menneskene i de siste syv plager, når de endelig har forkastet Guds lov? Hvor mange skal da omkomme av sult? Ap. 18,8.
5. Hva gjør Gud noen ganger med menneskene i løpet av deres liv for å vekke deres hunger og tørst etter hva? Job 33,29; Matt. 5,6; Ap.gj. 17,27.

Anmerkn.: I løpet av sitt liv må alle mennesker gå gjennom særskilte vanskeligheter som lidelser, sykdommer eller andre besværlige ting og skuffelser, for at de skal ledes til å søke

Gud og hans rettferdighet i Kristus. På denne måte har de ingen unnskyldning når de senere stilles til ansvar for Gud i dommen og overgis til å straffes.

6. Ved hvilket middel tilbydes Guds underfulle rettferdighet alle mennesker? Rom. 1, 16-17.
7. Men hva gjør de fleste mennesker? Vers 16 første setning.
8. Hva skal skje med alle dem som forkaster Guds rettferdighet i Kristus? Vers 18.
9. Er Guds rettferdighet også åpenbart for de andre mennesker som ikke har hørt evangeliet? Vers 19.
10. Hvori ligger den på en måte skjult, slik at alle mennesker kunne merke den hvis de ville? Vers 20.
11. Hva har imidlertid de fleste mennesker gjort, og hva er de derfor blitt? Vers 21-23.

.....

23. lekse: Sabbaten, 8. desember 1956

Guds bilde

1. Hva er den egentlig grunn til at alle fornuftig tenkende mennesker må søke Guds rettferdighet? Hvilken hemmelighet ligger nedlagt i den? Hvorhen leder Guds rettferdighet de saktmodige og trofast kjempende Guds barn? 1.Mos. 1,27.

Anmerkn.: "Rettferdighet er hellighet; det er å være Gud lik. Og 'Gud er kjærlighet'. Det

er å være i overensstemmelse med Guds lov; for 'alle dine bud er rettferdighet'; og kjærlighet er 'lovens fylde'. Rettferdighet er kjærlighet, og kjærlighet er Guds lys og liv. Guds rettferdighet er legemliggjort i Kristus. Vi mottar rettferdighet ved å motta ham." Fra Naturens Talerstol, s.33-34.

2. Lønner det seg altså å hungre og tørste etter Guds rettferdighet? Hvilken herlig gave tilbyder den oss når vi er i Kristus? 1.Kor. 1,30-31.

Anmerkn.: Hellighet, det å være Gud lik, kjærlighet, lydighet mot budene, Guds lys og liv, alt dette er legemliggjort i Guds rettferdighet i Kristus.

3. Kan Guds rettferdighet i Kristus oppnåes ved særskilte anstrengelser, strevsomt arbeide, gaver eller ofre, slik som jødene forsøkte men strandet på det? 1.Kor. 6,20.

Anmerkn.: "Det er ikke ved smertefulle kamper eller møysommelig slit, ikke ved gaver eller offer at rettferdighet oppnåes; den gis uforskyldt til enhver sjel som hungrer og tørster etter å erholde den. 'Nuvel, alle I som tørster, kom til vannene, og I som ingen penger har! Kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk!'" Samme, s.34.

4. Hvori finner og har menneskene alltid funnet deres største tilfredsstillelse og særlig nå i disse siste dager? Dan. 5,1.4-5; Matt. 24,37-38.

5. Hvorledes skal det imidlertid snart gå alle dem som ikke har lagt for dagen sann hunger og tørst? Dan. 5,30; Matt. 24,39.

6. Hvilket advarende skriftsted for endens tid er gått i oppfyllelse også for adventistenes

vedkommende? Burde ikke dette gi oss noe å tenke på til stadighet, forat ikke vi skal falle for det samme? Matt. 24,12.

7. Hvilken motsetning til Guds rettferdighet i Kristus vil komme til syne hos oss hvis kjærligheten i oss blir kald eller allerede er blitt det? Vers 12, første del.

8. Men hva vil ikke Gud? Hva er han alltid til tross for at vi så ofte kommer til kort? Hva sender han oss derfor om og om igjen og i hvilken hensikt? 2.Pet. 3,9; 1.Joh. 4,8; Åp. 3,19-20.

Anmerkn.: "Intet menneske kan tilveiebringe det som kan stille sjelens hunger og tørst. Men Jesus sier: 'Se, jeg står for døren og banker; om noen hører min røst og åpner døren, vil jeg gå inn til ham og holde nadver med ham, og han med meg.' 'Jeg er livets brød...'" Side 34.

.....

24. lekse: Sabbaten, 15. desember 1956.

Den som ikke har Guds rettferdighet i Kristus, mangler i virkeligheten alt.

=====

1. Hvorfor må et menneske dø når det ikke lenger eter og drikker? Og hvordan går det til sist et Guds barn hvis han ikke hver dag trakter etter Kristi rettferdighet, likesom den der er sulten og tørst etter mat og drikke, etter brød og vann? Jer. 44,12.

Anmerkn.: "Likesom vi behøver føde for å holde våre fysiske krefter vedlike, således behøver vi Kristus, brødet fra himmelen, for å opprettholde det åndelige liv og få styrke til å gjøre Guds gjerning. Likesom organismen stadig tilføres den

næring som vedlikeholder liv og krefter, således må sjelen stadig ha samfunn med Kristus, overlate seg til ham og stole helt på ham." S. 34.

2. Hva søker vandringsmannen på den møysommelige vei etter når han blir trett og tørst? Es. 41,17.

Anmerk.: "Likesom den trette vandringsmann søker etter vannspring i ørkenen og slukker sin tørst når han finner dem, således vil en kristen tørste etter og erholde livets rene vann, hvis kilde er Kristus." Samme bok, s.35.

3. Hva vil et Guds barn til sist bli når han daglig lengter etter Guds rettferdighet i Kristus? Men hva vil de fleste Guds barn ikke lære og gjøre? Hva går derfor mange glipp av? Es. 30,15.

Anmerk.: "Når vi betrakter fullkommenheten i vår Frelasers karakter, så vil der oppstå hos oss et ønske om å bli fullstendig forvandlet og fornyet etter hans rene bilde. Jo bedre vi kjenner Gud, desto høyere vil vi sette karakterens ideal, og desto større blir vår lengsel etter å ligne ham. En guddommelig kraft forener seg med den menneskelige, når sjelen rekker ut etter Gud, og det higende hjerte kan si: 'Alene i håp til Gud var stille, min sjel! for fra ham kommer mer min frelse.'" Fra Nat.Talerstol, s.35.

4. Når noen ikke er tilfreds med sin indre tilstand, når hans feil og mangler gjør ham urolig og han lengter etter et bedre hjem, hvem har virket dette i hans hjerte? Ap.gj. 2,37-38.

Anmerk.: "Dersom du har en følelse av trang i sjelen, dersom du hungrer og tørster etter rettferdighet, så er dette et bevis på at Kristus virker på ditt hjerte, forat du må be ham

om ved Åndens meddelelse å gjøre det for deg som du selv umulig kan gjøre." Samme, s.35.

5. Hva slags rettferdighet tilbyder de falne kirker og samfunn menneskeheten i dag uten å anerkjenne Guds lov? 1.Joh. 1,7; 1.Joh. 2,3-4; Matt. 15,9; Jer. 2,13

6. Hvorledes kan Guds rettferdighet i Kristus oppnåes? Rom. 1,17.

Anmerk.: "Vi behøver ikke å søke å slukke vår tørst ved utilstrekkelige strømmer; for den store kilde er like over oss, og av dens rike vell kan vi drikke uforskyldt, dersom vi bare går litt høyere opp ad troens sti." S.35.

7. Hvorledes beviser vi at vår tro, som stadig ønsker seg Kristi rettferdighet, virkelig er ekte? Hva må den hvile på? Ap. 14,6-12; Jak. 2,17.

.....

25. lekse: Sabbaten, 22. desember 1956.

Guds rettferdighet i Kristus en nøkkel til Guds rike.

=====

1. Hvilken nøkkel hadde fariseerne og de skriftlærde mistet etterat de forkastet Guds rettferdighet i Kristus? Luk. 11,52.

2. Hva viser seg stadig i et nytt lys hvis vi trenger dypere og dypere inn i Guds rettferdighet i Kristus? Joh. 17,17.

Anmerk.: "Guds Ord er livets kildevell. Når du søker hen til disse levende kilder, så vil de ved den Hellige Ånd bli ført inn i samfunnet med Kristus. Kjente sannheter vil frem-

trede for ditt sinn i en ny skikkelse; skriftsteder vil lik lysglimt fremstråle for deg i en ny betydning; du vil se forholdet mellom andre sannheter og forløsningsverket, og du vil forstå at Kristus leder deg. En guddommelig lærer er ved din side." Fra Naturens Talerstol, s.36.

3. Hva vil vi øse av denne underfulle kilde når Guds rettferdighet i Kristus er vår lengsel dag og natt, og hvem vil vi rekke dette gyldne beger med dets dyrebare innhold videre til? Matt. 18,11.

Anmerkning.: "Jesus sa: 'Det vann som jeg gir ham, skal bli i ham en kilde av vann som fremveller til et evig liv.' Etterhånden som den Hellige Ånd opplater sannheten for deg, vil du samle deg skatter i form av dyrebare erfaringer og vil lenges etter å tale til andre om de trøsterike ting som er blitt åpenbart for deg. Når du kommer i berøring med andre, vil du fremholde for dem en eller annen ny tanke angående Kristi karakter eller hans verk. Du vil ha en eller annen ny åpenbarelse av hans ømme kjærlighet å meddele både til dem som elsker ham og til dem som ikke elsker ham." Samme bok, s. 36.

4. Hvilket godt tegn er det når noen flittig søker etter sjeler? Joh. 4,24.30.

Anmerkning.: "'Gi, så skal eder gis', for Guds Ord er 'en kilde i havene, en brønn med levende vann og strømmer fra Libanon'. Det hjerte som en gang har smakt Kristi kjærlighet, roper stadig etter å drikke i dypere drag, og idet du meddeler, vil du selv motta i rikere og overflødigere mål. Enhver åpenbarelse av Gud for sjelen forøker evnen til å kjenne og til å elske. Hjertets stadige rop er: 'Vis meg mere av deg selv!' Og Åndens svar er alltid: 'Meget mere!' for Gud finner behag i 'over alle ting å gjøre

langt ut over det som vi ber eller forstår'." Samme bok, s.36-37.

5. På hvilken måte skal Frelseren en dag bringe denne overflødighet til uttrykk overfor sitt folk? Ap.gj. 2,1-4.

Anmerkning.: "Til Jesus som uttømte seg selv for den fortapte slekts frelse, ble Ånden gitt uten mål. Således vil den bli gitt til enhver Kristi etterfølger når hele hjertet er overgitt til ham som en bolig. Vår Herre har selv gitt befalingen: 'Bli fylt av Ånden!' og denne befaling er tillike et løfte om at den vil bli oppfylt. Det var Faderens velbehagelige vilje at 'all fylde skulle bo' i Kristus, og 'I har all fylde i ham'." Samme bok, s.37.

6. Hvem har alt besjelet menneskene med en falsk ånd i dag? Joh. 8,44; 1.Joh. 2,3-4; 2.Tess. 2,9-12.
7. Når vil Herren vederkvege sitt folk med utgydelsen av sildigregnet for å avslutte sitt verk? Hvilken rettferdighet må først oppfylles i oss? Hva er altså vederkvegelsen fra Herrens åsyn avhengig av? Matt. 5, 6; Ap.gj. 3,19.

Anmerkning.: "Jorden opplater seg for å fremføre frelsens frukt og for å la rettferdighet opprinne tillike!' 'De elendige og de fattige leter etter vann, og der er intet, deres tunge forsmecker av tørst; jeg, Herren, vil bønnhøre dem, jeg, Israels Gud, vil ikke forlate dem. Jeg vil la elver bryte frem på de nakne høyder og kilder midt i dalene; jeg vil gjøre ørkenen til en vannrik sjø og det tørre land til vannløp.' 'Av hans fylde har vi alle mottatt, og det nåde over nåde.'" Samme bok, s.38.

8. Hvorfor kan Satan først utøse sin onde ånds fylde over dem som går fortapt, denne fylde som vi nå allerede kan merke gjennom alle de mange falske bevegelser med store tegn og undere i mange deler av verden? Hvor langt har de allerede nådd i sin onde karakteregenskap som er det motsatte av Guds rettferdighet i Kristus Jesus? 2.Tess. 2,12 siste setning; Matt. 24,12.

.....

26. lekse: Sabbaten, 29. desember 1956

Bare den som har fått del i Guds rettferdighet i Kristus, kan motta sildigregnet.

=====

1. Hvilken stor advarsel for oss som det siste reformasjonsfolk og som enkeltpersoner ligger i det faktum at mørkets makter mere og mere utgyter sin ånd for å forføre alle? Burde vi ikke våkne opp for endelig å gå fullstendig opp i Guds rettferdighet i Kristus? Hva må vi personlig vokte oss for så ikke denne rettferdighet ikke skulle kunne oppfylles i oss? Åp. 3,17.16.

2. Når ble dette skriftsted (Åp. 3,17) oppfylt i den store adventmenighet? Hva skulle egentlig ha falt på den tid?

Anmerk.: Dette skriftsted ble særlig oppfylt i året 1888, da sildigregnet ifølge vidnesbyrdene kunne ha falt, hvis budskapet om Guds rettferdighet ved troen på Kristus med glede var blitt mottatt og etterlevet av adventmenigheten. Men de forkastet det. Det etterfølgende er tatt fra boken "Kristus vår Rettferdighet", av A.G. Daniels, den tidligere formann for Generalkonferensen.

"Hvor sørgelig og beklagelig var det ikke at dette budskap om rettferdiggjørelse ved tro skulle møte motstand ved dets fremkomst, og det av alvorlige menn som mente å gjøre det rette. Budskapet er aldri blitt mottatt eller fremholdt som det skulle være for at menigheten til fulle skulle ha forstått de vidunderlige vel-signelser som var skjult i det." Kr.v.R.,s.32.

3. Hva oppstod blandt adventfolkets ledere da det spesielle budskap om Guds rettferdighet ved Kristus ble fremholdt i året 1888?

Anmerk.: "Det oppstod en sørgelig delthet på grunn av at budskapet ble så forskjellig mottatt. Dette medførte at folket som sådant stod i villrede og ikke riktig visste hva de skulle gjøre. Ang. dette leser vi: 'Hvis våre brødre alle arbeidet sammen med Gud, ville de ikke tvile på at dette budskap, som vi har mottatt gjennom disse to siste år, er fra Gud. Våre unge ser hen til våre eldre brødre, og når de ser at disse ikke mottar det, men behandler det som om det ingen betydning hadde, påvirkes de som ikke er tilstrekkelig kjent i den Hellige Skrift, til å forkaste lyset. Disse som nekter å motta sannheten, stiller seg selv mellom folket og lyset. Dog er det ingen unnskyldning for noen. For lyset er blitt tydelig åpenbart. Ingen behøver være i uvisshet derom... Istedenfor å sette deres styrke imot sannhetens vogn, idet den føres oppad en steil bakke, skulle de heller arbeide med all kraft på å føre den fremad.'" Rew.a.Her. 27.mai 1890. S.35 i boken.

4. Hva synes utrolig?

Anmerk.: "At en sådan fundamental, altomfattende sannhet som tilregnet rettferdighet - rettferdiggjørelse ved tro - skulle være tapt av syne av mange av dem som bekjenner seg til gudsfrykt og er blitt betrodd himmelens siste bud-

skap til en døende verden, synes utrolig. Men dette blir tydelig sagt oss er en kjennsgjering." Kr.v.Rettf., s.61.

"Læren om rettferdiggjørelse ved tro er blitt tapt av syne av mange som bekjenner seg til å tro på den tredje engels budskap." Rew.13.aug. 1889.

5. Hvor mange av hundre har forstått og antatt det? Matt. 15,8.

Anmerkn.: "Det er ikke én av hundre som for seg selv forstår Bibelens sannhet angående dette emne (rettferdiggjørelse ved tro) som er så nødvendig for både vårt timelige og evige vel." Rew. 3. september 1889. Samme bok, s.61.

6. Hva dør medlemmer og menigheter av? Matt. 10,38-39.

Anmerkn.: "Dette vet jeg at våre menigheter er døende på grunn av at de intet hører om rettferdiggjørelse ved tro på Jesus Kristus og lignende sannheter." Gospel Workers, s.301. Kristus vår Rettferdighet, s.66.

7. Hva bør vi enda engang bringe i erindring ved slutten av disse lekser? Hva er en kjensgjerning? Hva bør våre tanker stadig beskjeftige seg med? Ap. 3,17 annen del; 14,4 annen del; Hebr. 6,19.

Anmerkn.: "Den slumrende menighet må høynes, vekkes opp av sin åndelige søvnighet til å erkjenne de viktige plikter som er blitt ugjort. Folket har ikke gått inn i det Aller-Helligste hvor Kristus gikk inn for å gjøre forsoning for sine barn." Rev.and Her., 25.febr. 1890.

8. Hvilket budskap burde gripe et Guds barn hver dag og bringe ham nærmere til himmelen? Hvordan står det imidlertid til i så henseende,

og hvilke tilstander skapes derved? Ap. 22,20; 2.Tim. 3,5.

Anmerkn.: "Det finnes mange, mange bekjennende kristne som sorgløst venter på Herrens komme. De har ikke iført seg hans rettferdighets klødning. De kan bekjenne at de er Guds barn, men de er ikke rensset fra synden. De er egenkjærlige og egenrettferdige. Deres erfaring er uten Kristus. De elsker hverken Gud over alle ting, heller ikke deres neste som seg selv. De har ingen riktig forestilling om hva hellighet egentlig består i. De ser ikke på deres egne mangler. De er så forblindet at de ikke kan oppdage stolthetens og urettferdighetens fine virksomhet. De er iklædd egenrettferdighetens filler og slått med åndelig blindhet. Satan har kastet sin skygge inn mellom dem og Kristus, og de har ingen lengsel etter å lære vår Forløseres rene, hellige karakter å kjenne." Rev.and Her., 26. febr. 1901.

Gud hjelpe oss, mine kjære søsken, at vi alle snart måtte oppnå den sanne rettferdighet i Kristus. "Kristus vår rettferdighet" må være vårt budskap hver eneste dag inntil vi går fullstendig opp i det. Første gang ble det forkastet av den store adventmenighet i året 1888. Den annen gang må det gjøre sitt verk i vår reformasjon. Med det vil vi sluttelig fullbringe vår egen frelse og avslutte Guds verk i sildigregnet som kraften og grunnlaget til det "høye rop". Gud gi det i nåde, er vårt ønske og vår bønn.

.....